

Jan Zahradníček
Od tebe, člověče

Jsou plameny, je krev, když povrch okoralý
setřeme s věcí loktem úzkosti.
Nevěřte, nejste zdaleka tak malí,
aby stín Kalvárie k vám až nedostih.

A nepohladil vás, když tvrdé světlo dějin
buší a šacuje do posledního švu.
Nevěřte krutosti, nevěřte beznadějším,
strachu, jenž pročesává trávu hřbitovů.

Patříte k epoše, co léto s křikem pavím
i jeseň brunátná plápolá opodál,
andělským moudrým okem nechápavým
květiny z věží stonků hledí na váš žal.

I ptáci z nadhledu a skelné oči rybí
snímkují bez ustání v hloubkách lidských př.
Co vyvolají však, když účast vřelá chybí
v kamení, v hlíně, v dřevě, v povětrí.

To od tebe, člověče na mučidlech, který zmáhán
selháváš tisíckrát, od tebe spíš,
od tebe čekají, že zdvihneš srdce kahan
a světle, kteréš dostal, všechny ozáříš.

Trpí-li jedna část, trpí s ní části všechny! (1 Kor 12:26)

Záchranné lety lámou rekordy.

V dubnu dodalo CSI v doposud největší akci 7000 balíků „Pomoci na přežití“ obětem války v Súdánu. K tomu ještě jedna premiéra: CSI přistálo na jedné doposud nepoužitelné „Přistávací dráze naděje“ v savaně.

Konečná Jach

Oblast Jach (okres Aweil Nord) je také konečnou stanicí pro lidi, kteří se chtějí zachránit ze své vlasti, Dárfúru. Z donucení opuštěné chatrče ponechali jejich osudu. Museli doma nechat všechno, nesou si však vůli k sebezáchově a zkušenost přežití. Některé ženy jednoduchým nářadím hrabou v deset metrů hluboké puklině, do níž je vedl kmen stromu. Odměnou je jim několik šálků žlutohnědé vody.

V hrnci bublá odvar z té špinavé vody a nějakých kořenů. „Jsou jedovaté, ale když se dostatečně dlouho vaří, mohou se jíst“, vysvětluje kuchařka Fathma Mohammed. „Jak dlouho?“, ptám se. „Nejméně tři hodiny. Fathma přišla o dvě ze svých tří dětí. Mohla zachránit jen Mariam. Zavraždění jejího manžela Jakuba Yeunise Janjaweed milicionáři bylo důvodem pro útěk. Mnoho běženců nepřežilo následující měsíce, řekl Mel, náš domorodý vůdce.

Aby měli alespoň nějakou naději na možnost pomoci z venku, rozhodla se rada domorodců a běženců vybudovat přistávací dráhu pro dopravní letadla. To bylo před třemi měsíci. Vypalováním se podařilo všem práce schopným mužům upravit v savaně asi 800 metrů dlouhou dráhu. Ale ještě žádná mezinárodní organizace sem neposlala letadlo. Ani Světový potravinový program, jehož zástupci byli v Jachu minulý měsíc. Řekli, že nemohou pro běžence nic udělat, protože OSN nemá peníze. Když jim ukázali hřbitov v lese, plakali.

Přistávací dráha naděje

Piloti našich dopravních letadel si prohlédli

dráhu nejprve ze vzduchu. O den později přistálo naše letadlo typu Buffalo se 450 balíky pro přežití. Zažili překvapivé přijetí tančícími a zpívajícími lidmi – kouzlo bylo zlomeno. O den později, po předání přesných dat o dráze, už přistál dvakrát tak velký Antonov 32. Přistával těsně nad vršky stromů a zastavil na konci hrbolaté, nebezpečné ranveje.

Z břicha tohoto CSI transportéru bylo vyloženo více jak 800 balíků pro dlouhou frontu netrpělivě čekajících lidí. To byl začátek největší pomocné akce CSI od počátku před 10 lety – 7000 balíků a k tomu 100 tun prosa.

Lidem v Jachu jsme slíbili, že se vrátíme.

Pomůžeme k návratu i my?

V Evropě mrtvolné ticho

Evropský parlament napomenul Chartúm naposledy v září 2004, a to 566 ku 6 hlasům: vojenské akce Chartúmu lze považovat za genocidu. Od té doby Brusel mlčí.

Německý ministr obrany Struck prohlásil v září 2004, že v Dárfúru probíhá genocida. Po tomto prohlášení panuje klid, protože až do voleb na podzim nelze z Německa očekávat žádnou politickou akci. Anglie je na tom podobně. Ministr zahraničí Jack Straw řekl v dubnu 2005, že v Dárfúru dochází ke genocidě. Ale po těchto slovech následuje klid.

Krvavý klid zbraní

Angličan Brian Steidle byl po podepsání klidu zbraní poslán do Dárfúru jako pozorovatel OSN. 1. dubna 2005 otiskly noviny Independent Steidlovu zprávu: „Za posledních šest měsíců jsem jako pozorovatel viděl v Dárfúru zničené vesnice, v jejichž uzamčených domech byli upáleni jejich obyvatelé. Viděl jsem vesničany s vypíchanýma očima. Viděl jsem muže, kteří vykrváceli po kastraci a mluvil se ženami, které byly znásilněny, když šly hledat dřevo. Shromáždili jsme důkazy o masových popravách a stáli na polích, která jsme nemohli přejít, aniž bychom nenašli lidské kosti.“

Premiéra na „Přistávací dráze naděje“

Každoročně jsou zasedání OSN ve znamení snah islámských vlád nově definovat Všeobecnou listinu lidských práv ve smyslu práva šaria dle koránu.

Šaria bude vždycky na prvním místě, což např. v článku 24 „Káhirského objasnění lidských práv“ z roku 1990 zní: „Všechna práva a svobody, jmenované v tomto prohlášení podléhají islámskému právu šaria.“ A článek 25: „Islámská šaria je jediným zdrojem pro výklad jednotlivých článků tohoto prohlášení.“ Tato fixace na šariu znamená, že lidská práva v islámských zemích existují, jen pokud jsou v souladu s náboženskými předpisy. Ani víra však není v islámu soukromou záležitostí. Tam, kde je islám základem státu, znamená pro muslima, který opustí svou víru, naprostou zradu. Stojí mimo společnost a její ochranu a zasluhuje si smrt!

Oběti džihádu.

18. dubna se v ženevském Paláci národů konala přednáška: „Oběti džihádu: Muslimové, nevěřící, odpadlíci a ženy“. Holandský historik náboženství, Johannes Jansen z utrechtské university, poukázal na to, že prvními oběťmi každého džihádu – islámské svaté války – jsou právě muslimové, kteří se zasazovali o porozumění a dialog. Potkalo to na příklad prominentního súdánského aktivistu odborářského a za lidská práva, Fathelrahmana

Hamouda Bella. Jako muslim byl ve své vlasti uvězněn a krutě mučen.

Další oběť džihádu, drobnou holandskou poslankyni somálské národnosti Ayaan Hirsi Ali, musí hlídat a chránit bodygardi, protože spolupracovala se zavražděným filmařem Theo van Goghem. Odvážila se pranýřovat pochybnou evropskou tolerantnost a přizpůsobivost k ofensivě valící se na náboženství. Z Egypta pocházející židovská náboženská historička, Bat Ye'or popsala pod názvem „Dhimmitude“ stav, v jakém se nacházejí nemuslimové v islámské společnosti. Pokud jim má být povoleno přežít, musí jako „protislužbu“ dodržovat řadu předpisů charakteru šikany a porušujících lidská práva a teprve potom jsou milostivě trpěni. Autorka více publikací názorně ukazuje a dokládá, že džihád a dimmituda jsou velmi efektivním nástrojem šíření islámu a práva šaria ve světě.

„Centrem konfliktu v Súdánu je džihád“, dokládá Súdánka Achol Cyer Rehan z okresu Gorial v Bahr-El-Ghazal. Nesčíslněkrát jsou přepadány vesnice v její vlasti jízdními char-túmskými milicemi; tisíce žen a dětí, mezi nimi i Acholsové sousedé a příbuzní, jsou odvlékáni do otroctví. Názorně líčí, že bojovníkům džihádu jde o to, šířit mezi oběťmi co největší hrůzu. Tak provrtávají muže rozžhavenými železy a znásilněným ženám urezávají prsa. Další popisy jsou tak bestiální, že je papír

neunese a musíme je vypustit. Achol klade posluchačům otázku, jakou pomoc mohou její spoluobčané očekávat. Když jejich utrpení nikoho nezajímá, bude pro ně asi nejlepší přestoupit na islám. To je ale cílem džihádu, který si v Súdánu vyžádal už více jak dva miliony obětí.

Prázdná fráze: „Už nikdy genocida!“

Bývalému otroku, Simonu Dengovi, selhal hlas, když seznamoval před lety s hrůzami, které zažil, když byl v moci islámských nájezdníků. Jeho dětství sestávalo z bití, nucené práce a hanebnosti. Mnoho z jeho rodáků nepřežilo roky otroctví. „Jak dlouho bude ještě svobodný svět mlčet tváří v tvář genocidě?“ ptá se dnes v New Yorku žijící Súdánec. Tak-

zvaný civilizovaný svět by měl přestat brát do úst slova „Nikdy více“, když se střetává s genocidou. „Nechte nás tato slova pochovat spolu s oběťmi“. Na adresu OSN a mezinárodních organizací na ochranu lidských práv se Simon Deng obrací a ptá se: „Zastáváte se pronásledovaných křesťanů, lidských práv, svobody jednotlivce, důstojnosti národa, vůbec něčeho? Nám v Súdánu se zdá, že jste na nás zapomněli. Otázky, které zde kladu, si kladou miliony Súdanců každý den. Tak už nám, prosím, odpovězte!“

Znovu se obracíme na naše poslance a senátory, aby iniciovali na mezinárodním poli účinné akce proti genocidě v Súdánu.

Achol Cyer Rehan

Simon Deng, bývalý otrok.

Egypt

Abeceda lásky

CSI podporuje v hornoegyptské Beni Khail program sociální pomoci koptské ortodoxní společnosti „Mariiny sestry“. Jejich práce pro zapomenutá křesťanská společenství na Nilu jsou pro mnoho vesničanů požehnáním.

Ranní slunko je nízko nad hedvábně se lesknoucí hladinou Nilu. Stíny v městečku Beni Khail jsou ještě dlouhé. V teplém vánku ševelí suché palmové listy a ohlašují blížící se žár dne. S bušícím srdcem běží Amin úzkými uličkami, ve kterých už panuje čilý ruch.

Řádová sestra se svými chráněnkyněmi

Nejprve číst a psát

Mladík je na cestě ke své budoucí, dnes si dodal odvalu a jde požádat o její ruku. Jeho naděje se zdá reálná, má kousek pole i nějaké peníze. Uživí rodinu. Pro muže jeho věku je to mimořádné. Váhavě stojí Amin konečně před obydlím Marie, své milé. Skoro zase ztratil odvalu. Když se dveře po jeho nesmělém klepání otevrou, stojí v nich ona a on není schopen pronést ani slovo. Přece se ale vzchopí a ptá se po několika zdvořilostech, zda se chce stát jeho ženou. Marii ta nabídka nepřekvapí. Ráda by souhlasila. Ale je tu problém: Amin je analfabet a Marii ni rodiče si přejí, aby její budoucí muž uměl číst a psát. Jak Amin, tak Marie nechodili do školy. Na rozdíl od něho dohonila Maria zameškané v kursu „Mariiných sester“. Krátce pohleděla Marie Aminovi do očí a přivřela dveře. Amin udělal krok blíž a uslyšel jak šeptá „Ne“. Pak ale přece jen přidává: „Amine, slib mi prosím, že se budeš u sester učit číst a psát“.

Happy End

Mladík se hlásí u sester a stává se jejich nejpilnějším studentem. Co se mu zprvu zdálo těžké, stává se cvičením lehčím. Má z učení radost. O rok později – po absolvování dvou kurzů a složení závěrečných zkoušek – dostává do rukou diplom. Pak to jde dál: Hlásí se opět u Marie, aby nyní slyšel radostné „ano“! Je to pro něho nejšťastnější den v životě. Přítel den mají svatbu. Téměř celý Beni Khalil se

podílel na tomto milostném příběhu. A pro mnoho mladých přinesl poučení: Vyplatí se naučit se číst a psát. To je důležité v obci se 70% analfabetů.

Požehnání pro chudou obec

Řádové sestry jsou požehnáním pro chudou obec. Kromě vzdělávacích kurzů zařizují pro rodiny přívod vody a stavbu záchodů. Díky jejich spolupráci má stále více domácností elektřinu, což bylo ještě nedávno nemyslitelné. K tomu pořádají kurzy pro dospělé o zdraví a hygieně. Obvykle ti nejchudší si vůbec neuvědomují vztah mezi nedostatkem hygieny a infekcemi. Sestry je také učí, jak vyjít s minimem a při tom jíst zdravě. Jednou za tři měsíce přichází lékař. Sestry hradí náklady na ošetření těm, kteří jsou bez prostředků. Pomáhají i se školními potřebami, protože mnoho rodin na ně pro své děti nemá.

Beni Khalil je sestrám velmi zavázán. Věnují jeho obyvatelům svou péči a lásku, útočiště a víru v lepší budoucnost. Napomáhají udržení křesťanství na březích Nilu, kde má své místo už skoro 2000 let.

Datum zániku křesťanů

Egyptské křesťanství, známé též pod jménem koptské, má své kořeny již v prvním století po Kristu. Pod vlivem islámu se z koptů stala trpěná menšina. Egyptští islamisté si nyní chtějí vynutit konečné vítězství.

K vůdčím islamistům ve faraónově říši

patřil akademik Syyyid Qutb (1906-65), na jehož spisy se stále odvolávají islamisté celého světa. Mezi nimi byli i Mohammed Atta a dalších jedenáct pilotů smrti z 11. září 2001; skoro všichni pocházeli z Egypta. Qutbovy spisy volají po „svaté válce“ nejdříve proti všem nemuslimům. Prozatím poslední dějství dramatu se odehrálo 3. prosince 2004, když více jak 50 zfanatizovaných muslimů přepadlo koptské modlitební místo v Mankateen v provincii Samalout. Chátra zapálila domy a obchody křesťanů a zanechala ve vesnici spoušť. Pohnutkou násilí nebylo nic jiného, než žádost obyvatel na prezidenta Hosni Mubaraka o povolení stavby nového kostela. Ale Qutbova „svatá válka“ se vztahuje i na liberálně a reformačně smýšlející muslimy, kteří spadají rovněž mezi překážky bránící rozšiřování islámu. Tak zavraždili islamisté v říjnu roku 1981 egyptského prezidenta Anvara Sadata a v červnu 1992 zastánce lidských práv, Farag Foda.

Podle ústavy je v Egyptě islám státním náboženstvím a islámské právo (šaria) „hlavním zdrojem“ zákonodárství. Pro křesťany to např. znamená, že nemohou mít podřízeného muslima, tedy zastávat funkce starosty, rektora, nemluvě o místech ve vládě! V médiích se daří protikřesťanským předsudkům, urážení křesťanů ve školách je běžné (bohužel jako někdy u nás!). University jsou bohatě zásobeny proti -křesťanskou a -židovskou literaturou. Teroristé, jako čelný organizátor prvního bombového útoku na new yorské obchodní centrum, Omar Abdel Rahman, mají na káhirské universitě Al Azhar profesorská místa. Tato nejstarší islámská universita světa platí za nejvyšší duchovní autoritu islámského světa. Udává pravidla, jak mají muži nosit dlouhé vousy a jakého tvaru, způsob pečování o tělo, co se sluší pro ženy, nebo jak dosáhnout konečného řešení s nevěřícími.

Násilná islamizace

Jakmile se proces islamizace zpomalil, začaly se množit únosy a násilná islamizace koptských dívek. První byl známý případ 19tileté studentky Neveen Morcos z Alexandrie, která pravidelně navštěvovala kostel sv. Demiana. 13. února oznámila rodičům, že chce

být jeptiškou. Ti jí doporučili rozhovor s jejím zpovědníkem Tomášem. Ale v daném termínu se Neveen už nevrátila. Duchovní potvrdil, že u něho nebyla a tak byla vyrozuměna policie. Opakované prosby zoufalých rodičů o informace o Neveen vyzněly naprázdno. Potom, po osmi dnech zpráva, že žije. Byl to však začátek zlého snu. Když mohli Neveen 28. února poprvé pod policejním dohledem navštívit, jevila se pod velkým psychickým tlakem. Na jednoduché otázky nedokázala smyslně odpovědět, jen jako robot opakovala: „Byla jsem přesvědčena k přestupu na islám“. Další rozhovor byl naplánován na 3. března. Ale Neveen se neukázala a je od té doby neznámá.

Unesená Neveen Morcos z Alexandrie

Svatba z donucení

Další příklad: Heidi Hakim Salib, typické 17leté děvče, navštěvovala střední školu. 6. dubna byla cestou do školy zastavena. Později identifikovaný pachatel, Mustafa Mohamed, se z počátku jevil jako příleži-

12,- Kč

Adresa: His Excellency
President Hosny Mubarak
Abedine Palace
Cairo Egypt

toštný zloděj. A nechal děvče jít. Později ji však dostal zcela do své moci. Pod vlivem drog byla znásilněna a donucena ke svatbě. Mustafa se pokusil nůžkami vystříhat kříž, který měla vytetovaný na kůži. Teprve až bylo úředně zaevidováno její přestoupení na islám, se podařilo rodičům zjistit, kde bydlí. Při setkání se otci zdála nadrogovaná a trpící halucinacemi. Přestože byla vdaná, snažili se rodiče zcela zničenou dceru dostat domů. Ale Mustafa se nedal. Vypátral rodinu v jednom klášteře, kam se po strašných zážitcích uchýlili. Od června minulého roku zmizela Heidi beze stop. Rodiče se domnívají, že je v moci svého islámistického „manžela“.

Protestní lístky

Má smysl je posílat? Protestujeme-li ve prospěch třetí osoby, za její osvobození, dozví se o tom nejenom vláda, ale také na případu pracující justiční a vězeňské orgány. Poznájí, že světová veřejnost ví o osudu nespravedlivě stíhaných. To obvykle vede k jejich propuštění nebo alespoň ke zlepšení podmínek jejich věznění. Podle dřívějších zkušeností víme, že nemůžeme očekávat odpovědi z vládních

míst. Pokud se ale zaměřujeme na propuštění nebo alespoň zlepšení podmínek věznění, jsou výsledky povzbudivé. Je třeba mít na paměti, že lístky posílají všechny národní CSI! Ústředí také podrobně eviduje efekty těchto aktivit. I my budeme pokračovat. Musíme se omluvit, poslední lístek neměl předepsanou výšku 9 cm a tak jej některým pošta vrátila. Dáme si na to pozor.

Heidi Hakim Salib

Your Excellency,

We are shocked to hear about the abduction of the Coptic students Neveen Maher Albert Morcos (in March 2005) and Heidi Hakim Mankerios Salib (in June 2004) by Islamic extremists. Both are reportedly forced to convert to Islam and are held at unknown locations.

We request as a matter of utmost urgency that these and other cases of forced disappearance of young Christian women are ended and perpetrators brought to justice. We ask you for your personal intervention to safeguard the rights of all non-Muslim minorities in Egypt in accordance with basic principles of the United Nations regarding religion freedom.

Yours sincerely and respectfully,

Jsmе šokováni, když slyšíme о únosech koptské studentky, Neveen v Alexandrii (v březnu 2005) a Heidi (v červnu 2004) islámskými extrémisty. Obě byly přinuceny násilím přijmout islám a jsou drženy na neznámém místě.

Naléhavě Vás žádáme, aby byly tyto a jiné případy násilných únosů mladých křesťanek a jejich pachatelé předání spravedlnosti. Žádáme Vás о osobní urgenci na ochranu práv neislámských menšin v Egyptě v souladu s principy OSN о náboženské svobodě.

DON BOSCO, Manipur, Indie

Podpora aktivit salesiánů v Imphalu, hlavním městě indického svazového státu Manipur, je samostatnou položkou naší české pobočky v Mezinárodním akčním plánu CSI. Proto chceme, abyste о této naší aktivitě byli co nejlépe informováni. Také proto jsme podnikli náročnou a nebezpečnou návštěvu otce Jana Meda, když se letos dožívá neuvěřitelného jubilea – 70 let působení v Indii. V tomto čísle vás seznámíme s oběma navštívenými státy a zahájíme kapitulu s názvem „Misionář“.

Manipur a Nagaland

Jsou dva ze sedmi států označovaných souhrnným názvem Severovýchodní Indie (North East India). Navštívili jsme je v rámci plnění svých úkolů v souvislosti s natáčením dokumentu о otci Medovi. Následují stručné informace о obou státech. Podobně jako do ostatních svazových států severovýchodní Indie, je potřeba pro vstup zvláštní povolení (vízum nestačí).

a) Manipur

Leží těsně nad obrátníkem raka, má plochu 22347 km² a asi 2,8 milionů obyvatel. Je to převážně hornatá země, roviny jsou dna dvou vyschlých jezer, zaujímají necelých 10% plochy a jsou hustě obydleny s převahou hinduistů. Srážky se pohybují od 2,6 do 3,5 m/rok. Hory i když nejvyšším nechybí mnoho do tří kilometrů, jsou zelené, zarostlé džunglí nebo obdělávané do terasovitých rýžových polí. Na horách jsme také mohli vidět neterasovitá pole připravená pro setí horské rýže. Vesnice jsou často umístěny až na samých vrcholcích hor, ne však v údolích. Státem protéká řeka Imphal, podle níž má jméno i hlavní město státu ležící ve výšce 790 m nad dně vyschlého jezera. Město s počtem obyvatel asi jako Brno nemá ani kanalizaci, ani význačné památky, zato hodně chudinských slamů a typické krávy na ulicích. Na jih od hlavního města leží největší indické sladkovodní jezero Loktah.

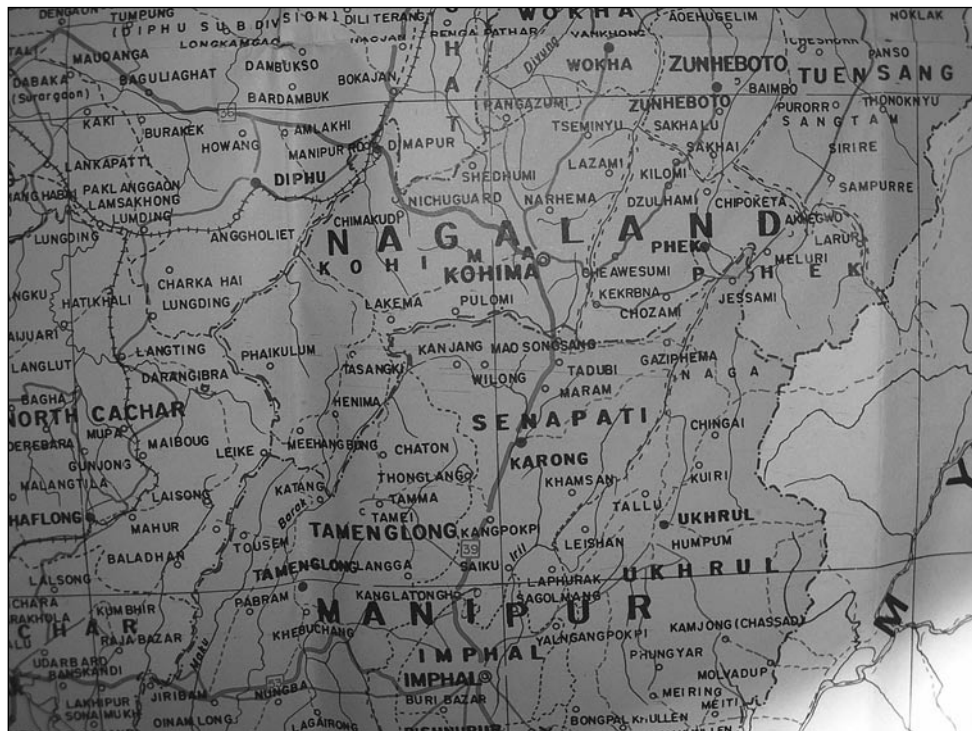
Až v roce 1891 podlehl Britům a stát Mánipur se stal britským protektorátem. Zmínky o něm však sahají do daleké minulosti (snad 4. st. před Kristem). Od roku 1972 je plnoprávným státem Indie. Mnoha lidem se to nelíbí a ve státě existuje několik osvobozenec-
kých organizací, řada silně militantních, takže o mrtvé a únosy není nouze. Klid udržuje jen přítomnost mnoha vojáků indické armády a útvarů Assámských střelců (Assam riffles).

Obyvatelé, původem Mongolové a Malajci tvoří 40 různých kmenů, rozdělených do tří hlavních jazykových skupin. Uvnitř těchto skupin si rozumějí asi jako my Slované, jedna je jazykově od těch dvou jako nám finština! Centrální roviny obývají převážně Meitei, kteří se dnes považují za hindu. Hory obydli převážně kmeny Naga, ale i kmeny z Indočíny – Kuki, Chin, Mizo a další. Jsou zde ale i Nepálci (zbyli zde Gurkové po rozpuštění armády) a Bangladéšané.

Roviny jsou už několik století hinduistické, hory, obývané obávanými lovci lebek, byly až do britské okupace animistické. Britové rozdělili Indii jednotlivým křesťanským denominacím a ostatním vstup zakázali. Severovýchod dostali baptisté. Katolické misie začaly až po druhé světové válce. Katolický kněz doprovázel katolíky v armádě a sestry svolily k ošetřování raněných, jen půjde-li s nimi kněz. Oba měli také misionářského ducha a když britská armáda odcházela z Kohimy, vyžádali si pokřtění katolíci svého kněze. Z Nagalandu už byl jen kousek na hory Manipuru. Tak jsou hory v obou státech křesťanské s převahou baptistů. Manipur má více rovin, proto asi 45% hindu.

Několik údajů z ročenky vlády:

- Za poslední rok navštívilo Manipur 7354 turistů, z toho 12 cizinců! Hotel Imphal má 80 míst a je dvouhvězdičkový.

Mapa s územím naší návštěvy – od Imphalu po Wokhu.

- Během roku 2003 bylo uvězněno 933 extrémistů, 114 zabito, zabaveny zbraně. Celkem řešeno 3401 případů
- Věkové složení obyvatel: 6,1% nad 60 let, 57,6% 15-59 let, 35,2% 0-14let
- Platy (1USD je 45 rupií) dělník nevyučený 2059,50 – 2149,50

Zaučený 2217 - 2307

Vyučený 2269,50-359,50

Další platové třídy 3110-3530...20235-26925

kopcích (kota 1495m), ale v blízkosti je hora 3100m. Má asi 300000 obyvatel, je výrazně výstavnější než Imphal. Podobně jako v Imphalu (i tam asi nejpěknější, co jsme v městě viděli) i zde je nová katedrála. Ani nevypadá na to, že pojme 3000 sedících a 15000 stojících!

Zemi lidí Naga (lidé z hor, lovci lebek) obsadili Britové již roku 1867 (misie začaly už

Katedrála v Imphalu

Ředitelka salesiánské školy v Imphalu s 1500 žáky brala 8000 rupií měsíčně!

- Asi 10000 občanů nad 60 let dostává od státu důchod 60 rupií a 6000 100 rupií za měsíc

b) Nagaland

Nagaland leží severně od Manipuru, asi 2° nad obratníkem, srážky 2 až 2,5m/rok, 17000km². Na východě oba státy sousedí s Myanmarem (dříve Barma). Je ještě hornatější než Manipur (nejvyšší hora má 3840m), jen na severozápadě se svažuje k assámské rovině kolem řeky Brahmaputry. Zde je také v živém městě Dimapuru letiště. Hlavní město, Kohima, se rozkládá na strmých zelených

1871). Dnes jich zde žije asi 2 miliony a jsou většinou křesťané. Je to jediný křesťanský svazový stát Indie. Těch ca 10% hinduistů je opět v nížině v sousedství s Assamem. Z Nagalandu přišli misionáři i do Manipuru.

Právě v Kohimě zastavili Angličané postup Japonců směrem na „krk“ spojující státy severovýchodní Indie (především bohatý Assam) s Indií. Chtěli tak přerušit jediné vládkové spojení s Indií. Nebyli by to Angličané, kdyby neprohlásili: „Přece jim nedáme naše tenisové kurty“! A nedali. Dnes je na velkém prostoru památníku a hřbitova již jen jeden kurt, zato hrobů nepočítaně. Na každém je pod jménem padlého jiný nápis a jsou pečlivě udržovány anglickou vládou.

Foto nahoře: Památník „Kurty“ v Kohymě

Foto dole: Naga symboly na vratech do kostela

vyprán monzunovými dešti, bývají z Kohimy vidět Himaláje. Pro dokumentaci kvality cest: z Kohimy do Imphalu je 142 km a my jsme si

na tu vzdálenost nechali dva dny. Důvodem byla nejen strašná silnice, hlavně v Manipuru, ale i zastávky cestou.

Misionář

K letošnímu jubileu vydali spoluhratři otce Jana jeho paměti v edici „In His Name“ (V Jeho jménu). **V úvodu píše provinciál, otec Thomas Mulayinkal, sdb:**

S radostí předkládám paměti důstojného otce Jana Meda, stařešiny naší provincie. Je vzrušující popisovat dobrodružství člověka hluboce zakořeněného v Bohu. Jeho život je podstatně spojen s růstem Církve a Kongregace v Indii.

V čem vyniká jeho misionářské působení? Začalo jeho mimořádným přispěním k růstu domácích salesiánských povolání v prvním aspirantátu v Tirupatturu a jako provinciála v Chennai až po jeho aktivní misionářský apoštolát v Manipuru.

Byl povzbuzován vášní šířit Boží slovo vším možným způsobem. Nikdy neřekl: „dost“! Jeho neustálá činnost a radostné nadšení jsou vzorem a inspirací pro mnoho mladých mužů. Kéž nám jej Pán zachová i v letech, která přijdou!

S hlubokým obdivem a poděkováním pro toho, kdo mne jako novicmistr učil chodit v letech 1965-66 po cestě zbožného života.

Provinciál

V tomto čísle budeme sledovat počátky jeho povolání (dále již otec Jan):

Moje rodina.

Když se budete ptát na moji rodinu, je to trošku složitější. Z osmi dětí jsem znal jenom šest, kteří spolu s mými rodiči tvořili rodinu. Dvě ostatní: první byla sestra, která se narodila a umřela před mým příchodem na svět – a poslední, chlapec, se narodil, až když jsem v 18 letech odcházel do Indie. Tak jsem jej poznal až při své první návštěvě vlasti (po 35 letech!), když už byl vedoucím v papírně.

Můj otec Alois, byl zbožný a spravedlivý muž, opora rodiny. Jako mladý chtěl být učitelem. Ale pro nešťastný úraz, který poznamenal trvalou deformaci jeho dlaň, nemohl zahrát při přijímacích zkouškách na housle. Když se vrátil z přijímaček byl velmi rozčilený a zklamaný. Tak, že hodil housle do řeky!

Když se uklidnil a sebral, začal obchodovat a otevřel si obchod. Ale doba nepřála obchodování, protože byla první světová válka. Obchůdek mého otce vynášel jen velmi málo. Všechno bylo prakticky vzhůru nohama. Naštěstí si našel výborného společníka v naší mamince Emílii. Ta jej vždy podržela, když vzdoroval výzvám života, včetně jeho zchromlé pravice. Život nebyl jednoduchý. Oba se moc museli snažit, aby nás uživil.

Když začala válka, byli jen dva starší bratři, protože první sestra umřela, 1916 jsem přibyl já a po dvou letech další bratr. Moje narozeniny jsou 13. dubna. To nezní dobře, být narozen třináctého – na nešťastný den. Jsem zvědavý, zda se moji rodiče na mně dívali jako na nešťastné, křehké dítě, narozené v pověřčivém dni. Doufám, že to nebyl pátek! Díky Bohu, je duben obvykle měsíc, kdy se slaví svátky vykoupení – Velikonoce. Doba nebyla dobrá ani po válce. Po porážce Německa a Rakouska, bylo těžkopádné a mnohonárodní Rakousko rozděleno na šest zemí a tak vzniklo i Československo.

Můj otec byl hluboce věřící, rozšiřoval katolickou literaturu a hrál aktivní roli ve všech církevních aktivitách. Měli jsme ho rádi a obdivovali ho pro jeho věrnost Církvi a jeho velký smysl pro spravedlnost a upřímnost. Nedovedl nikoho ošidit, dokonce i když šlo o pakatel. Byl jako sv. Josef, Ježíšův pěstoun.

Stále si pamatuji, jak mě ráno denně budil a doprovázel mě do kostela, kde jsem ministrůval. Tehdy se sloužily jen latinské mše a já jako malý chlapec jsem měl problémy

Otec Jan ve svém žívu.

s latinskými odpověďmi knězi. Bylo pro mne složité odříkat dlouhé modlitby latinsky a tak jsem říkal jasně první a poslední slovo, aby mohl kněz navázat a mezi tím jen mumlání.

Moje matka byla jiná. Byla to ta moudrá, zbožná a pilná žena z bible, kdo byl středem rodiny. Byla velmi pracovitá a schopná. Byla šikovná švadlena, která nikdy nepotřebovala volat do domu krejčího. Ušila pro nás všechny a ještě stačila nastříhat a šít pro okolní firmy. Její výdělek byl vítaným přilepšením k hubeným výnosům otcova obchůdku. Byla také vynikající kuchařka, která nám netolerovala žádné zbytky a odpadky jídla. Byla na nás přísná, ale my jsme milovali její svíčkovou a nikdy jsme se neodvážili ji neposlušovat. Byla dokonalou učitelkou a vychovatelkou, přestože měla jen základní vzdělání. Když pracovala, měla ve zvyku stále si zpívat nebo pobrukovat. Řídila dobře celou rodinu a byla ctěna sousedy.

Žasl jsem, jak projevila svou mateřskou moudrost při zvláštních situacích. Můj nejstarší bratr Miroslav si dělal nárok na práva nejstaršího v rodině a dělal si co chtěl. Jednou,

když mu bylo 15 let, jí odsekl, když se ho snažila opravit. „Až mi bude 18“, prohlásil, „nebudu potřebovat, abys mě živila a budu se o sebe starat sám!“ Nemělo smysl mu odporovat. Vzala to klidně, ale požádala jej, ať to napíše na kus papíru. Souhlasil. Beze slova vzala ten kousek papíru a schovala jej. Pokračoval v podobném jednání a snažil se o nezávislost.

Na jeho 18. narozeniny jsme seděli jako obvykle u oběda, který podávala maminka. Jako obvykle byl jeho talíř trochu stranou. Miroslav přišel jako obvykle později. Jeho talíř byl prázdný. Rozhlédl se po nás. Všichni jsme jedli. Podával se na matku. Ta po chvíli ticha vstala a ukázala na malý papír na jeho talíři. Bylo na něm: „Až mi bude 18, nebudu potřebovat, abys mě živila a budu se o sebe starat sám!“ Pak vzala ten papír a spálila jej před ním. Pak mu dala jídlo. Byla to dobrá lekce pro nás všechny.

Rádi jsme se večer kolem ní shlukli, když nám recitovala dlouhé úryvky básní. Zнала úryvky rozkošných povídek, výchovných a poučných básní a přísloví. Přednášela nám, aby nás poučila a vedla k dobrému.

Miroslav se stal nejstarším, když umřela moje první sestra Božena. Byl dobrý student a náruživý čtenář. Miloval dobrodružné a badatelské povídky. Také se chtěl podívat do světa a navštívit cizí země. Byl jako starověký Odysseus „snažit se, hledat, nalézt, ne těžit“. Jako student si vydělával dáváním hodin mladším žákům. Tak se mohl dostat na cesty, aniž by potřeboval z domu peníze.

O prázdninách cestoval Maďarskem, Jugoslávií do Itálie a vrátil se domů přes Rakousko. Později byl odvážnější a pustil se přes Rakousko, Švýcarsko a Francii až do Španělska a domů se vrátil přes Německo. Jeho omezené prostředky ho přinutily často cestovat pěšky a o hladu.

Protože byl dobrý kreslíř, dělal si skycy toho co viděl, hlavně horské scenérie.

Domů se vždy vracel vyzábý s pohublým obličejem, ale šťastný jako blecha. Jeho palčatost mu umožnila vidět co si přál a po čem toužil. Ty prázdninové cesty mu daly hodně v jeho budoucím povolání učitele a skautského vůdce. Rodiče s ním měli trpělivost a nikdy po něm moc nechtěli. Zůstal milovníkem knih. Když umřel, zůstala po něm knihovna s více jak dvěma sty svazků.

Jako starší byl aktivní a spolehlivý. Byl velkým pomocníkem farního společenství. Vždy našel něco zajímavého k zveřejnění na vývěsce ve vchodu do kostela. Později roznášel náboženské tiskoviny i v době okupace. Dobře se staral o svou rodinu. Trochu moc požadoval od svého syna Jana. Všechny děti uzavřely manželství a vedly si dobře, majíce dobrý základ do života.

Druhé dítě byl Oldřich, o dva roky starší než já. Byli jsme si velmi blízcí. Byl to rozený vůdce. To se zřetelně projevovalo v celém našem životě. Byl daleko přede mnou ve studiích i náboženském životě. Následoval jsem ho do salesiánského aspirantátu ve Fryštáku. Byla to má matka, která ve mně našla povolání; a můj otec mně dovedl do Fryštáku. Nechal nás tam s bratrem a byl ochoten zaplatit, co bylo třeba k našemu vzdělání.

Po složení slibů patřil k salesiánským pionýrům v naší vlasti. Byl v důvěrném spojení s otcem Stuchlým, nyní služebníkem božím,

první hlavou českých salesiánů. Spolupracoval také s otcem Štěpánem Trochtou, vůdčí osobností země, který se později stal biskupem, kardinálem a mučedníkem. Následuje tyto dva rozhodné salesiánské pionýry, bylo možné zahájit salesiánský aspirantát ve Fryštáku. Dokonce i během války udržel můj bratr aspirantát v lesích, kde se odehrálo poslední střetnutí mezi Němci a Rusy. Za „Hitlera“ byl dlouhý čas vězněn. Po příchodu komunistů byl spolu s ostatními řeholníky internován do sběrného tábora.

Po 8 letech utrpení byl propuštěn. Zbytek života strávil Oldřich pod trvalým dohledem komunistické bezpečnosti. Byl překládán z místa na místo a nakonec umřel na silný infarkt. Posledních pár let svého života žil ve stálém napětí. Dokonce i salesiánská kongregace se postavila proti němu. Všichni milovali Dona Bosca a chtěli se věnovat mládeži, neměli však zkušenosti s životem v komunitě, což vzdalovalo náboženský život daleko od jejich ideálů.

Po mně se narodil další bratr – Alois. Přestože mezi námi byly jen dva roky, naše povahy se velmi lišily. On byl dobrý a trpělivý člověk. Během války mě chtěl následovat jako salesiána a pomýšlel i na misie. Odešel do Itálie, ale politická situace nedovolovala, aby mohl jet na misie do Indie. Odešel do Francie, ale i tam se dostali nacisté. Když si uvědomil, že nemůže zůstat ani u francouzských salesiánů, utekl a vstoupil do formující se české jednotky ve Francii. S ní se dostal do Dunquerku a odtud byl s ostatními evakuován před postupujícími Němci do Anglie, kde vstoupil do britské armády.

Protože vstoupil do nepřátelské armády, zavřeli nacisté zbytek rodiny. Moje matka byla vězněna dva a půl roku, otec šest měsíců a moje sestra šest týdnů. Po válce nepřicházelo do úvahy, aby Lojzek pokračoval u salesiánů. Oženil se a strávil život jako dělník a pečoval o rodinu jako dobrý otec. Byl nenápadný a nerad přijímal útechu, kterou si zasloužil. Pokračoval v životě prostého dělníka a jednoduchého člověka jako obrana proti svízelným podmínkám.

Pátým chlapcem byl Jiří, od narození hrba-

tý. Ale Bůh mu dal inteligenci. Dobře mluvil a držel veselou společnost. Dostal se do sporů s komunisty a v jejich lágrech strávil 13 let! Ve vězení byl útěchou biskupům, kněžím a dalším spoluvězňům. Z vězení se dostal během Pražského Jara za Dubčeka. Nehledě na křehké zdraví, pokračoval Jiří v udržování radostné atmosféry kolem sebe. Jeho žena byla dobrý a milosrdný anděl, podporovala jej v dobách dlouhého věznění i v patetických letech po jeho propuštění.

Posledním dítětem v rodině byla Božena, která zemřela vloni. Byla jediným děvčetem v rodině a rodiče se o ni starali hlídající ji před hrubými chlapci. V době Hitlerova teroru byla s rodiči uvězněna, ale pro své křehké zdraví byla po šesti týdnech propuštěna. Chtěla se stát řádovou sestrou, ale nemohla být přijata. Byla u ní zjištěna tuberkulóza, což bylo překážkou přijetí do všech řádů. Vyškolila se na kvalifikovanou pečovatelku a strávila život v péči o nemocné v Jihlavě a okolí. Bez ohledu na své chatrné zdraví mi velmi pomáhala v misionářské práci. Byla mým milosrdným andělem. Kéž ji Bůh odmění!

Dětství

Jak už jsem uvedl, byl jsem jako chlapec ministrantem, což ovšem neznamená, že jsem byl svatoušek. Nadělali jsme se spolu s bratrem mnoho lumpáren. Byl teplý letní den, oba rodiče odešli navštívit nějaké přibuzné do své rodné vesnice. Nás nechali pod dohledem kypré německé vdovy ze sousedního bytu a její stejně tlusté dcery Elsy. Byli jsme jak se říká "sami doma", ale při tom dálkově hlídání. Byli jsme venku, žertovali a spřádali plány na oživení našeho tajného plánu. Vyrazili jsme jako skupinka „svatých“ ministrantů na kuřácký dýchánek. K tomu jsme používali doma vyrobené, levné cigarety. Samozřejmě jsme to měli zakázané. Měli jsme však radost, jak napodobujeme dospělé. A nepřáli jsme si, aby někdo vyslídil tuto naši malou životní radost. Toho dne jsme tedy zavřeli okna a zamkli dveře a zahájili svůj kuřácký festival. Ale běda nám!

Vdova s dcerou ucítily kouř, který se něku-

dy dostal ven. Zaklepali na dveře právě když jsme si užívali cigaret. Vyhodili jsme všechny cigarety z okna a vyháněli kabáty kouř ven. Při tom jsme si vykládali a smáli se abychom získali čas. Když byl vzduch čistý, otevřeli jsme dveře a stáli jako vojáci. Elza čenichala jako policejní pes a hlásila případ matce jako nečestnou hru. Můj bratr a já, oba budoucí kněží, jsme se uchýlili k výmluvě: "Kouř je z ulice"! Bylo to přesvědčivé? Ohlásit bez důkazů událost rodičům si nedovolili. Byli jsme v bezpečí. Je třeba připomenout, že náš otec nikdy nepil ani nekouřil. Když ty nezbednosti a zakázané věci byly potěšením pro partu. Já jsem však měl vždy skrytý pocit, že se na to přijde. Dotsud, daleko od domova, zůstal jakýsi pocit radosti a velikosti z toho jednání.

Řadu let jsem chodil ministrovat do nemocnice, pěkný kousek cesty od domu. Můj otec si zvykl vzbudit mě kolem páté ráno, dokonce i v zimě. Oba jsme pak šli městem a procházeli kolem velkého, tmavého parku, plného děsivých stínů. Chodil jsem denně, i když byla teplota i mínus 20°C.

Ministroval jsem několika kněžím. Zvláště jsem měl rád jednoho, který byl velmi přátelský. Pro jeho štěstí a mou smůlu se stal monsignorem. Byla to pro něho velká čest, která pozvedla jeho důležitost. Když jsem mu šel říct, jako obvykle Sbohem, nechal mne dlouho čekat, než se objevil. K mému velkému překvapení to byl úplně jiný kněz než ten, kterého jsem znal dříve. Vědom si své důležitosti, přišel důstojně s rukou nataženou k políbení, což mi dovolil a ihned odplul z mých očí. Byl samá pompa a důstojnost. Na místě jsem se rozhodl, že už mu nebudu ministrovat!

Naši rodiče dobře věděli, že v Jihlavě, kde jsme žili, není pro nás zdrávo. Bylo snadné dostat plicní infekci ve městě plném kašlajících a nachlazených. Nikdy jsme neměli dost peněz na drahé léky a vitamíny. O hlavních prázdninách jsme proto byli posíláni na vesnici k příbuzným, nadýchat se čerstvého vzduchu. Rodina mého otce žila ve vesničce u Herálce. Tam jsem trávil prázdniny, staraje se o krávy, husy a kuřata. Dobrou vesnic-

kou stravou, mlékem a ovocem, jsem doplnil energii ztracenou v zatuchlé atmosféře města. Příbuzní na mě byli hodní a snažili se, abych se cítil jako doma. Protože jsem měl chatrné zdraví, svěřili mi na hlídání jen hejno husí. Měl jsem z nich hrůzu.

Školní léta jsme postupně chodili do vyšších ročníků. Někdy jsme změnili školu, což nebyl problém, protože učební osnovy určoval stát všem školám stejné. Pamatuji si na paní učitelku K.G., která nás naučila spoustu her, žertů a legrací. Ne všichni učitelé byli ateisté. Jeden z nich nás uváděl do vědy, když nám napsal: „Bůh stvořil svět ve shodě s čísly, vahami a mírami.“ Náboženská praxe v našem převážně německém městě znamenala shromažďovat studenty a posílat je po skupinách do kostela. Němci byli převážně katolíci a velmi konzervativní, zatímco češi byli spíše volnomyšlenkáři nezávislí na náboženství. Ale dost jich bylo také členy Katolického svazu.

Můj otec byl také aktivním členem. Starší měli pravidelná setkání v Katolickém klubu, kde probírali všechny své problémy a záležitosti. My mladší jsme chodili do Orla, kde jsme cvičili a sportovali vedle pravidelných setkání. Jednou, v roce 1928, jsme měli národní sraz v Praze, hlavním městě. To jsem poprvé navštívil Prahu. Bylo nás 8000 krojovaných chlapců a děvčat, kromě dospělých. Měli jsme společná cvičení, která upevňovala naše národní citění. Hlavním hostem byl prezident republiky.

Odmalička jsem hodně četl. To mi pomáhalo v životě. Už jako 8letý, asi po vzoru staršího bratra, jsem začal číst noviny a knížky. Když jsem odcházel ve 13 letech do aspirantátu, měl jsem už sbírku kolem 50 kusů sešitků, cestopisů, dobrodružných knih a brožurek o misiích v Africe a na Východě. Už odtud asi pramení má touha jít do misií. Domnívám se, že dnešní děti nejsou stimulovány, aby byly otevřeny vnějšmu světu, protože jsou obklopeny egoismem a zápecnictvím. Zprávy o politice, krutostech a neštěstích z televize a dalších médií ubližují jejich nevinným dušičkám a deformují je.

Rozeznávání mého povolání

Základní školu jsem dokončil bez problémů. Stále si pamatuji na školkou, kde jsme se učili spontánně, bez učebnic. Byla to metoda velmi užitečná – učení hrou. Měli jsme dobré učitele, kteří s námi měli trpělivost. Nevím ani kolik let jsem strávil v základní škole. Museli jsme do školy, to bylo jasné, ale zbytek času jsme strávili hraním. Doma jsme nemohli lenošit, byli jsme chudí a ten přepych jsme si nemohli dovolit.

Ale byli jsme šťastní tím, co jsme měli. Naši rodiče nám dělali život šťastným a milým. Bylo pro nás dost, žít bez starostí a smysluplně. K tomu napomáhal i „Orel“, kde se mnoho věnovalo cvičení, lehké atletice a kázni těla. Při zvláštních příležitostech jsme hráli divadlo, což bylo zvykem v naší zemi. Stále si pamatuji, jak jsem hrál v pohádkovém příběhu a ještě si pamatuji na poslední sloku písně skřítky na pohřbu zlé královny. Královnu hrála moje matka.

Zpěv je normální součástí života v mojí vlasti. Národní písně se zpívají s nebo bez doprovodu hudebních nástrojů. Některé melodie silně utkvěly v mé mysli. Vybavují se mi, když si vzpomenu na své dětství. Kytara nebyla tehdy – dvacátá léta minulého století – běžným hudebním nástrojem.

Často jsem své večery trávil četbou příběhů, které mě zajímaly a snil o odvážných příhodách hrdinů v cizích zemích a misiích. Vybavují se mi dobrodružství cestovatelů v Africe, na Dálném Východě a příběhy Rudochů v Americe. Knihy jsem si půjčoval v malé veřejné knihovně, což byla velká pomoc v ukájení mojí žízně po příbězích tohoto druhu. Moje sny zůstávaly v mojí probouzející se mysli. Nikdy jsem je neodkryl ani příbuzným ani přátelům. Věděl jsem, že jsou to divoké sny a neměl jsem žádnou naději je uskutečnit, protože jsme byli chudí. Jakkoli je možné je považovat za dětské sny, Bůh mohl našeptávat těmito bláznivými sny zprávy pro vedení dítěte. Mimo to jsem nesl jméno Jana Bosca, který byl snilek také!

Když mě bylo asi třináct, seděl jsem vedle matky a snil. Při řeči se zeptala: „Jeníku, čím

chceš být, až vyrosteš?“ Byl jsem překvapený a nezmohl jsem se na odpověď. A stydl jsem se mluvit o svých snech a budoucích plánech. Po chvíli mlčení a dívajíc se láskyplně do mých očí, řekla prorocky: „Proč bys nemohl být knězem Boha?“ Bylo to, jako když uhoří blesk.

Být knězem? O tom jsem nikdy nesnil ani v těch nejdivočejších snech. Znal jsem mnoho kněží ve farnosti a ministroval jim. Ale jejich život mě nepřitahoval. A tak jsem vyhrkl s nechtutí: „Ne, knězem ne!“ maje na mysli kněze, které jsem znal. „Tak čím tedy chceš být?“ „Misionářem“, odpověděl jsem spontánně, vzpomínaje na jejich dobrodružný život, který jsem znal z knih. To byl pro ni dostatečný podnět. Její mateřská moudrost jí už řekne, jak mi má pomáhat, abych se stal knězem.

Můj bratr Oldřich už byl přijat jako aspirant mezi salesiány do Fryštáku a rodiče si byli jisti jeho velkým posláním. A moje matka uvažovala poslat mne tam za ním. Byl zde však problém. Rodiče mne dali na školu vhodnou pro obchod nebo civilní povolání a tam se neučila potřebná latina. Ta se učila jen na gymnáziu. Nebylo složité dostat se do Fryštáku, ale musel jsem dohnat zameškaný rok latiny. Abych nemusel opakovat šestou třídu, učil mě Oldřich latinu o prázdninách.

Oldřichovy latinské hodiny nestačily. Byl jsem ale přijat do aspirantátu a požádal jsem otce Stuchlého, rektora, o složení rozdílových zkoušek, abych mohl pokračovat VII. třídou. Otec Stuchlý souhlasil a tak jsem 1. září 1929 jako 13letý nastoupil. Shromáždili jsme vše potřebné a opustil jsem rodinu i rodnou Jihlavu. Maminka mi dala se slzami radosti a nadějí v očích požehnání. Otec jel se mnou. Jeli jsme vlakem přes Brno do Holešova. Nakonec jsme šli několik kilometrů pěšky do Fryštáku, který ležel blízko Zlína, známého Baťovými továrnami na obuv.

Když jsme přišli do Fryštáku, byl jsem překvapen životem rekreací a italskou hrou s balony. Mezitím otec vyřídil vše potřebné pro můj pobyt s rektorem a prefektem. A pro mne začal úsvit nového života. Byl zde ale problém s mojí latinou. Vynechaný rok mi chyběl.

I když se Oldřich snažil, moc jsem se pro svou hravost a roztěkanost nenaučil. Otec Stuchlý zamhouřil obě oči při zkouškách latiny, ale byl velmi rozčarován. Potřeboval však nové aspiranty, aby mohl aspirantát rozběhnout a tak jsem měl štěstí a byl přijat bez ztráty roku.

Získal jsem sice rok, nicméně přechod na klasické studium byl pro mne nad lidský úkol. Výsledkem bylo, že jsem v závěrečných zkouškách skončil jako předposlední ve třídě mezi 40 spolužáky. Cítil jsem se ve třídě jako trpaslík. I když jsem byl nejmladší mezi svými spolužáky Hynkem, Vitáskem, Krpcem, Divišem, Trnčákem, Dulíkem, Durčíkem a dalšími. Zbytek byl mnohem starší a vážnější ve studiu. Nikdy se mi nepodařilo dobýt lepší pozici. Mou útěchou bylo, že jsem nebyl poslední. To zní lépe. Ovšem ten poslední byl opravdu špatný. Můžete si představit, jak jsem se cítil. To se nám náš rektor, dnes služebník boží, otec Stuchlý, snažil všem pomáhat. Pracoval jsem tvrdě a když jsem se dostal do přednoviciátu, byl jsem druhý ve třídě.

Ve Fryštáku jsem patřil vždy do malé skupiny chlapců. Měli jsme svatého rektora a skvělé představené. Byl tam Ital, otec Coggiola, který mluvil lámanou češtinou. Byl to rádce, kterého jsem se hodně nazlobil. Dále otec Trochta, který byl prvním českým salesiánem vychovaným v Itálii. Byl nápomocný při zakládání několika salesiánských domů a stal se rektorem v Praze. Byl také oblíbeným kazatelem. Byl vězněn a mučen za nacistů. Po válce se stal litoměřickým biskupem, ale byl mu omezen pohyb a nakonec byl komunisty uvězněn a krutě mučen.

Byl jmenován kardinálem. Byl velkým bojovníkem za práva Církve a byl nakonec komunisty uštván. Zemřel po životě vyznavače a mučedníka. Na jeho pohřbu zakázali komunisté sloužit mši svatou, mohlo se podávat jen svaté přijímání. Pohřbu se účastnili biskupové a kardinálové z okolních zemí, včetně budoucího papeže Jana Pavla II. Bylo mnoho dalších kněží a bratrů, kteří byli krutě mučeni a dlouhá léta věznění po komunisty vykonstruovaných procesech.

Často se z nacistických koncentráků po krátké přestávce dostali do ještě krutějších komunistických lágrů.

Nebylo pro mne jednoduché vžít se do atmosféry aspirantátu. Bylo pro mne obtížné zvyknout si na bídnou stravu sestávající převážně z brambor. Ty byly pořád: brambory ráno, v poledne - a večer! Bylo to na mne moc, být krmen pořád bramborami a prostě jsem odmítl jíst. Čím více Coggiola naléhal, tím jsem byl neústupnější. Odolával jsem celý měsíc; občas jsem povolil a jedl s ostatními. Jídlo bylo opravdu ubohé. Maso jsme viděli třikrát nejvýš čtyřikrát do roka. Podobně i ovoce. Doma se střídaly brambory s moučnými jidly a zeleninou. Naštěstí jsem dostával z domu občas balíček se salámem a ovocem.

Někteří dobří zemědělci nás na podzim pozvali a mohli jsme se dosyta najíst ovoce z určených stromů. Můžete si být jistí, že jsme je očesali v rekordním čase. Jednotvárnost studia bývala přerušována výlety na důležitá místa. Několikrát jsme navštívili poutní svatyni na sv. Hostýně. Také jsme navštěvovali blízký chrám Panny Marie, kde jsme vždy 8. září poslouchali dlouhý seznam Ježíšových předků. Další atrakcí bývaly Baťovy obuvnické továrny, počátek Bata International. Ty pořádaly mnoho akcí pro děti.

Největší událost se odehrála v roce 1929, brzy po mém příchodu do Fryštáku. Bylo to velké setkání Československých katolických atletů a gymnastů v Praze. Byli jsme rozděleni do tří skupin: chlapci a děvčata do 14 let, pak mladí mužové a ženy do 20 let a následovala třetí skupina - starší. Bylo velmi působivé vidět tisíce mladých v khaki sukních/kalhotách a modrých košilích pochodujících ulicemi. Pochodovali jsme v sevřených tvarech. Z aspirantátu jsme šli s naší hereckou skupinou. Měl jsem tu čest nést prapor. Byl to pestrý pohled na tisíce ukázněných sportovců pochodujících před prezidentem a dalšími hodnostáři. Bylo to únavné pochodovat dlouho ulicemi. Ke konci jsem naříkal, jak jsem byl k smrti unavený. Ale všichni jsme prožili nezapomenutelnou událost.

Nemohu zapomenout na hudební část našeho aspirantského života. Český národ je známý svou nekonvenční a spontánní zpěvností. Zpívali jsme z plných hrdel. Kaple zněla našimi mešními písněmi, hlavně mariánskými, za doprovodu harmonia. Také kapelu jsme měli velmi dobrou. Chtěl jsem také hrát, ale moje plíce se jim zdály slabé pro foukání do tak velkých nástrojů. Tak jsem hrál jen na flétnu. I to bylo pro mne moc. A tak jsem požádal, abych se mohl učit na harmonium. Byl jsem vybrán. Potíž byla v tom, že nebyl učitel. Dostali jsme německou Bungardovu školu. Ukázali mi, kde je nota „C“ a dál jsem musel pokračovat sám. Tři z nás dokončili kurz v posledním roce aspirantátu 1932-33. Pro mne to bylo boží řízení, které mi později pomohlo v mé službě hudbou. Bylo velmi složité při mínus 30°C hrát zmrzlými prsty na harmoniu, ale tři z nás dokončili kurz za rok.

Největší překážkou v mém povolání byl bratr Oldřich. Nebylo to ale jeho vinou. Dnes už vím, že jsem zašel moc daleko. Byl jen o dva roky starší než já. Potíž byla v tom, že otec Coggiola rád hecoval a při každé příležitosti mi říkal, že můj bratr bude mým superiorem. Byl jsem tak tvrdohlavý, že jsem mu řekl, že jej nebudu poslouchat. A nevyhnutelné se stalo. Oldřich se stal mým asistentem. Odmítal jsem dělat vše, co mi řekl. Přirozené se to dověděli představení. Po několika napomenutích a varováních jsem si nedal říct. Následovala nejnižší možná známka, což znamenalo odchod z aspirantátu. Nechtěl jsem povolit. Mým štěstím byl dobrý rektor, otec Stuchlý. Ten zasáhl a věc se uklidnila. Bratr byl určen asistentem pro jinou skupinu. Otec Stuchlý ochraňoval mé povolání bez ohledu na mou tvrdohlavost.

Přes tyto ošklivé události, jsem byl v aspirantátě velmi šťastný. Vládl zde duch, který vedl k růstu a činnosti mne držely šťastným a veselým. Využíval jsem možnosti trávit značnou část prázdnin ve Fryštáku. Díky Bohu, měl jsem dobré představené. Dostal jsem také lekci nechodit daleko v legráckách. Ve skutečnosti jsem měl rád otce Coggiolu

a v zimě jsme hráli sněhové války. Vždy mi pomáhal dělat koule. Byl to jemný muž, který se

stal později provinciálem v Americe. Je dobře zapsán jako velký pionýr české provincie.

Salesiánský kostel v Imphalu, u něhož jsme bydleli (na vrcholu věže je Měsíc)

ZPRÁVY ZE SVĚTA - K ZAMYŠLENÍ A MODLITBĚ

„Vždyť kdo by vám mohl ubližovat, když se budete poctivě snažit, abyste jednali dobře? Ale i kdybyste museli trpět pro spravedlnost, blaze vám! Nebojte se těch, kdo vám vyhrožují, a nedejte se zneklidnit.“ 1P 3, 13-14

Zimbabwe

Pius Ncube, katolický arcibiskup v Bulawayo, si slibuje od církve pomoc a podporu proti diktatuře a volebním podvodům marxistického prezidenta, Roberta Mugabeho. „Když je národ systematicky utlačován a hladoví, pak musí církev mluvit“, prohlásil Ncube krátce před dalším vítězstvím Mugabeho ve volbách.

Pius Ncube

Srí Lanka

Hinduistická partyzánská skupina náležející k „Tamilským tygrům“ se usadila v dom-

cích určených pro oběti tsunami. Jejich zástupce to zdůvodnil pracovníkovi pomocné akce Mučedníci církve takto: „Je lepší to obsadit, než aby se to dostalo do rukou křesťanů!“ Jsou také zprávy, že buddhisté odkládají z celých kusů pobřeží pomoc k sobě.

Jordánsko

12. dubna vrátil islámský soud křesťance Siham Qandah právo pečovat o vlastní děti. Její muž přišel o život v silách OSN v Kosovu v roce 1994. Protože se jako muslim stal křesťanem, odebraly úřady hlavního města Ammanu vdově právo na vychovávání dětí.

Pákistán

7. dubna byla nalezena blízko města Pešavár zmrzačená těla faráře Babara Samsouna a jeho farníka, evangelického kazatele Daniela Emanuela. Oba křesťané tam byli zavražděni před dvěma dny. Farář Samsoun dostal řadu hrozeb smrti pro svou misijní činnost mezi muslimy.

V novém, strojovětecím cestovním pase, musí být opět vyznačeno náboženství. Bývalá ministerská předsedkyně, Benazir Bhuttová, se přidala k opozici, která se obává diskriminace náboženských menšin. CSI protestovala koncem dubna proti opětovnému zavedení náboženství do pasů.

Indie

Hinduističtí a islámští extrémisté přepadli 1. dubna v okrese Trivandrum ve státě Kerala členy společenství faráře Paula Cirinaje po křtinách. Vyvlekli faráře a zapálili kostel. O dva týdny později byl generální vikář arcidiecéze Patna, otec Mathew Uzhuthal, ve svém kostele těžce poraněn nožem na krku.

Jen za první tři měsíce letošního roku došlo v Indii k více než 200 násilí proti křesťanům hinduistickými extrémisty. Z miliardy Indů jsou 2,4% křesťané.

Nové Dillí, 6. června (Compass) – Skupina útočníků začala 29. května střílet v okolí

budovy Believer's Church (Církev věřících) v Lamdingu (distrikt Thoubal, svazový stát Manipur). Přibližně třicet křesťanů nacházejících se toho večera v objektu vyvázlo bez zranění. Poté co policisté následující den odmítli sepsat protokol, zaslali členové společenství memorandum místním představitelům, ve kterém požadují, aby se ministerský předseda Manipuru postaral o jejich bezpečnost. Jedná se již o čtvrtý útok za posledních osm měsíců; k předchozím incidentům došlo 23. listopadu 2004, 8. března 2005 a 19. dubna 2005. 3. února bylo vydáno soudní nařízení, na základě kterého měla místní policie přidělit k budově hlídku, ostraha objektu je však v lepším případě nepravděpodobná.

Vietnam

Předčasně byla 28. dubna propuštěna z vězení Thi Hong Lien. Jak jsme již informovali, vytrpěla si ve vězení své při tvrdém mučení státní bezpečností.

Už od 3. června 2004 je násilím držen baptistický farář Than Van Truong bez rozsudku na psychiatrické klinice. Je záměrně předávkován zdraví poškozujícími medikamenty. Truong je bývalý důstojník vietnamské lidové armády, který konvertoval.

Blízký Východ

13. května řekl imám Ibrahim Mudiariš během pátečního kázání, přenášeného palestinskou televizí, že současné křesťanské národy budou obráceny na islám: „Přijde den, kdy ovládneme Ameriku, Anglii a celý svět, mimo Židů.“ Je to jediné řešení pro dosažení úplného klidu“. Nepřipomíná to „konečné řešení“?

Bangladěš

Muslimští extrémisté stali 8. března 2005 hlavu baptistickému kazateli Dulal Sarkovi, který obracel muslimy. Po zatčení tří pravděpodobných pachatelů hrůzného činu obdržela nyní Aruna, vdova po kazateli, a jejich pět dětí pohřbůžky smrti.

Laos

Poprvé od převzetí moci komunisty v roce 1975 mohl být v březnu znovu vysvěcen katolický kostel. Ve společenství Lung Probang, které mělo vícekrát vězněného svého kněze Tita Banching Thopahonga, žije 3500 katolíků.

Súdán

14. dubna zavřeli úředníci Petra Ayonga, generálního vikáře arcidiecéze Chartúm. Důvodem může být odepření prodat pozemek v hlavním městě patřící církvi.

Velká Británie

Počet mohamedánů žijících v Evropě se odhaduje na 15 milionů a stále roste. Mnoho z nich potkalo to, co říká 40letý egyptský islamista, Yasser Siri: „V celém islámském světě jsem byl v nebezpečí. Proto jsem šel do Londýna.“ Právě pro existenci mnoha islámských buněk, které zde vznikají, je nazýván „Londinistan“.

Mauretánie

V této africké zemi je islám státní náboženství; od roku 1983 zde platí zákon šaría. Odstoupení od islámu je trestné podobně jako dovoz, tisk a prodej biblí. Podobně jsou zakázány knihy, které odporují nebo nejsou ve shodě s islámem, stejně jako neislámské misie. Sotva 0,2% ze tří milionů obyvatel jsou křesťané.

Kosovo

16. dubna byl položen ve městě Priština základní kámen internátního gymnázia pro děvčata a chlapce. Projekt podporují katolické pomocné dílo Renovábilis a jezuité z Chorvatska a Německa. Škola bude otevřena všem. V Kosovu žije ještě kolem 50000 katolíků.

Zambie

Prezident, Levy Mwanawasa, byl 27. února pokřtěn v baptistickém kostele v hlavním městě Lusace. Přítomní byli katolický arcibiskup, předseda evangelického svazu církví a mnoho ministrů a diplomatů. Při svém křtu prohlásil prezident, že jeho život dostal smysl, teprve když potkal Ježíše.

Egypt

Kolem 60 křesťanů demonstrovalo 15. dubna v klášteře Barsom el-Erian proti násilné islamizaci mladých křesťanů. V listopadu 2004 byl odvezen 21letý Kopt Wafaa Adly a zmizel beze stopy. V únoru potkal stejný osud o dva roky mladšího Neveena Alberta.

Čína

Prakticky denně můžete v tisku číst zprávy o útlu, věznění a pronásledování křesťanů v této nejlidnatější části světa. Přitom roste počet křesťanů, jak oznámila delegace Svazu evangelických církví ve Švýcarsku po svém návratu z Číny. Dnešní odhady se pohybují kolem 18 milionů příslušníků evangelických církví.

Poděkování dárcům

Srdečné díky těm, kteří přispěli převodem z účtu v květnu:

*Jména dárců jsou z důvodu ochrany
soukromí na internetu skryta...*

Dík také všem, kteří přispěli dary poštovními poukázkami nebo jinak:

*Jména dárců jsou z důvodu ochrany
soukromí na internetu skryta...*

Děkujeme i všem, kteří nechtějí být uváděni nebo jejichž jména nebyla čitelná (28) nebo jsou dárci anonymní.

Rozšiřuj, půjčuj!

křesťanská mezinárodní
solidarita
Předmostí - Náves 38
751 24 PŘEROV
CZECH REPUBLIC

O.P.

P.P.
708 03/2002
751 51 Přerov 1

Prosba

Dárci a příznivci, kteří posílají svůj peněžní dar poprvé, ať laskavě oznámí v dopise nebo na korespondenčním lístku svou adresu a své rodné číslo, které je třeba psát do rubriky V-symbol. Opakovaně nám toto oznamovat není třeba. Vedení CSI děkuje za porozumění.

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

Křesťanská mezinárodní solidarita
Předmostí - Náves 38,
751 24 Přerov nebo:

F. Kopečný, U tenisu 27 750 02 Přerov

Tel: 581 203 438

e-mail: csi@csi-cr.cz

Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:

ČSOB Československá obchodní banka
č.ú. 0278125043 / 0300

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy vězněným a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisk textů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídají Ing. František Kopečný a Petr Matyáš.

MK ČR E 12619

Tisk EURO-PRINT Přerov s.r.o.

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSA-NÍ č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.